

לב

ב"ה קה"ק יפו תר"א סיו שבט תרס"ה
בני יקרי וחמד נפשי ולבני שלישי"א.

שמחתי בדברך הנעימים ותמידים, ולא לא הייתי מוסר כעת הרבה הי
 אה לאורך בכל דברך הקצרים, להראותך הנסיון אך מרחיבים רעיונות נכונים
 מעמך הנפש וישרה לאפוקי מאותם הסוברים שכל השלמות תלוי בלעיסה של כמה
 נפשו שפות והכרה האמיתית היא מתבררת לאדם לפי אותה המדה שהוא עומד
 על יסוד הישר הפנימי שלו, שאדם מישראל ימצא אותו לפי אותה המדה שאורה
 על תורה במעשה ובדיון התרחבה בלבבו, ולפי הערך שהמדות הטובות נקבעו
 עמו כנפשו, ואז ממילא יהי מלא ענג וטעם מוזר עליה, ועל ד' ועל טובו יתענג
 השבע שמחות בשלות השקט והדה פנימית, מלאה בטחון ועצמה, ויבטחו בך
 יתני שמך כי לא עזבת דורשך ד', וכשהיסוד הפנימי הוא ממולא בלשד היי אמת
 מרוב, אז כל מה שמתלקט אל קרבו מן החוץ מיד מתברר, והחלקים הרעים, שהם
 כח סיגים, נדחים בתוקף כח החיים הפנימיים, ונשאר חזק והמהור, הנלקט מכל דבר
 וענין, שהוא נמצא אמילו בעמקי החושך, שאי אפשר כלל שלא יאירו גם שמה
 איזה ניצוצי אורה, שאלו ואברון נגד ד' אפי כי לבוח בני אדם [משליל], אפנם
 מפני שהאדם ראי שישתוקק להיטיב מסובו להולתו, לעמו ולכלל האדם כפי היכולת,
 מצד ההשפעה ודאי כל מה שיתוסף לו יד ושם בשפות וטובות שונים ירבה כח
 הסברות והשפעתו, וכל דבר ודבר שיצא מפי הקב"ה נתחלק לשבעים לשון,
 ד' אלקים יתן אמר המבשרות צבא רב [שבת], אבל מי שחושב שעל השבוע
 הבריר השכלי, שהוא היסוד העצמי, יפגוש את החשמה הגלשנית, עד שממנה יבנה
 בנין לאומה ולאדם, הרי זה ממעט את הדמות השכלית ממטבע שלו, והשם הוא
 התחלת הלשון, ויקרא האדם שמו, הנפילים, שנפלו ושחילו את העולם [מדרש],
 המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, שחבאו שמפני לעולם [שפן], אשר אמרו
 ללשונו גביר, שפתינו אהנו, מי אדון לנוי, ודבר ד' למלא את כל מחשבי העולם,
 אורה והופיעה על בוזר המין האנושי שקרא את עצמו ערל שפתים, כבד פה וכבד
 לשון, וכן הדבר העל רב כדור ויחזק מאותו, במי שמתנדב לשנות מלים הנאמנים,
 שמשם יצא ארון הנבאים, כי מן המים ששתייה, ולא במי שתה המוש בכלי נשק
 כבדים או צרכים להבות את הפלשת הערל — ערל כשר או ערל לב —
 המתרחף מערכות אלקים, ופיה ומערכות ישראל, כי לפעמים יאמר דוד הקטן, כי
 לא נסיתי באלהי, כשידעה שאול להלביש אותו מדיו, כיא בוקשה הולקי אנבים
 מן הנחל, שמשמם בילקוט הרועים, בקלע ובאבן, חמשה שמשו תורה וחמש תיבות,
 ש"י ד' אלקינו ד', שהם מתכנסים בתיבת אחד ע"י הרועים, המתלקטים סולם בכל
 דוד ודוד, לבאר ולהסביר עומק חכמת דעת ד' אחד ואורה של תורה, בצירוף קטן
 של סגנון נהוג בתכסיסי מלחמה, בקלע ובאבן, אצ"פ שאינו דומה כלל לקובע בחשת
 ושריון קשקשים של גלית, לא לחרבו ולא לעץ-תנינה, שהוא כמגור אורגים, ולא
 לחוצפתו של נושא הצנינה שלפניה מים הלא הוא בא כחרב ובחנית, ודוד בא
 אליו בשם ד' אלקי מערכות ישראל אשר חרף, ע"כ תסבע ואבן במצות הנחשת
 של מצח אשה חונה, ואח"כ תהי גם חרבו של גלית ביד דוד [תוכן רמזים מתיקוני
 זוהר⁸], ההדוגמא נהגת מאד בדרך זה של עקבא דמשיחא אשר חרפו ארביך ד'
 אשר חרפו עקבות משיחך, ברוך ד' לעולם אריא.

כתוב בא בני יקרי מכל פרטי פרטיות שלך, כאשר עשית זה כבר, בה
 תשמחני מאד.
 מפני הסרדא אקצר ואומר שלי וברכה לך ולכל אשר לך, צלה ורכב חזק
 ואמץ בתורה, וידאת ד' ברה וטוהרה, צהלת רוח ושמחת לבב, במדות טובות ומעלות
 יקרות, יהי תמיד בתבלך ותהי לאיש מצליח בעוה"י, כנפשו היפה ונפש אביר
 מצפה אשרך בכל לב.

אברהם יצחק הי"ק